

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 859/2015
27.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца З.Д. из Б., чији је пуномоћник Т.Д., адвокат из Б., против туженог А.к. К., чији је пуномоћник З.Г., адвокат из Б., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 6160/13 од 15.10.2014. године, у седници одржаној 27.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 6160/13 од 15.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 589/10 од 30.06.2010. године, исправљене решењем истог суда П1 589/10 од 04.05.2010. године и П1 589/10 од 13.06.2013. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог број 475 од 01.11.2006. године, којим му је отказан уговор о раду. Другим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да суд обавезе туженог да га врати на рад и исплати му зараду у износима и за временски период као у садржају тог става, са каматом доспећа сваког појединачног износа до исплате, као и захтев за накнаду трошкова поступка. Трећим ставом изреке, тужилац је обавезан да туженом на име трошкова поступка исплати 114.000,00 динара у року од 8 дана.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 6160/13 од 15.10.2014. године, ставом првим изреке потврђена је првостепена пресуда и жалба тужиоца одбијена као неоснована, а другим ставом изреке одбачени су као неблагоприятни поднесци означени као допуна жалбе тужиоца од 30.11.2010. и 13.03.2013. године.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на које овај суд пази по службеној дужности, а ни повреде поступка на које се указује у ревизији, с обзиром да суд сагласно одредби члана 7. и 8. ЗПП има овлашћења да по свом уверењу одлучује које ће чињенице узети као доказане, односно које ће од предложених доказа извести на расправи. Осим тога, указивањем на ову повреду поступка, по оцени овог суда оспорава се утврђено чињенично стање, што не може бити ревизијски разлог сагласно члану 398. став 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог од 1982. године на радном месту ВКВ ауто-механичар, а председник синдиката од 2004. године. Дана 06.10.2006. године у просторијама туженог, тужилац је упутио озбиљну претњу власнику туженог – М.Г., када је сазнао да ће већи број запослених остати без посла, изјавивши "где је газда, не може то тако да се заврши, некоме ће пасти мрак на очи, неко ће одробијати главом", а потом, када су полицијски службеници дошли по позиву туженог, поновио: "ја ћу некада изаћи са робије, а газда испод земље неће никад". Због наведеног понашања тужиоца, тужени је упутио тужиоцу упозорење пред отказ, а потом донео оспорено решење од 01.11.2006. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду на основу члана 179. тачка 3. Закона о раду.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, побијаном пресудом је одбијен тужбени захтев тужиоца за поништај оспореног решења, враћање на рад и исплату зараде.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Чланом 179. тачка 3. Закона о раду ("Службени гласник РС", број 24/05), који је важио у спорном периоду, прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоје оправдани разлози који се односе на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Исту одредбу садржи и уговор о раду који је тужилац закључио са туженим 24.10.2002. године, где је у члану 8. тачка 4. одређено да се запосленом може отказати уговор о раду, ако је његово понашање такво да не може да настави рад у предузећу, односно ако запослени не поштује радну дисциплину.

Имајући у виду утврђено чињенично стање у контексту наведених законских одредби и одредби уговора о раду, правилан је закључак нижестепених

судова да недолично и насилничко понашање тужиоца наведеног дана, представља понашање због кога не може да настави рад у истом предузећу.

Неосновано се у ревизији указује да се наведене одредбе уговора о раду које се односе на недолично понашање према корисницима услуга, странкама или запосленима у предузећу, у конкретном случају не могу применити јер је М.Г. већински власник предузећа, а не запослено лице код туженог, јер суштина наведене норме и одредбе уговора о раду је, по оцени овог суда, спречавање недоличног и насилничког понашања према било коме који је у вези са радом и пословањем предузећа, што свакако јесте и власник предузећа.

Имајући у виду напред изнето, као и чињеницу да се у ревизији понављају жалбени наводи који су од стране другостепеног суда правилно оцењени, овај суд је применом члана 405. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**